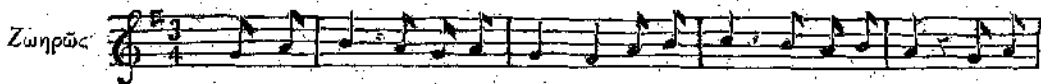

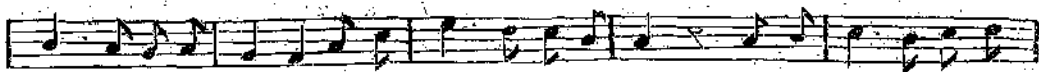

Στίχοι: ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

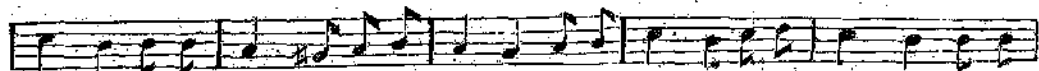
Μουσική ΔΑ. ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

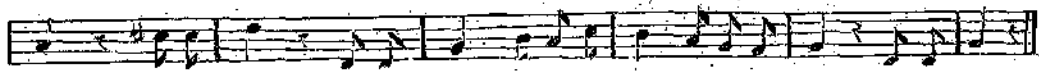
Μ' ά-νοι - ξιά - τι - κα λου - λού - δια, μυρω - μέ - να, δροσε - ρά, με παι -

γνί - δια, με τρα - γού - δια, με φω - ναίς και με χα - ρά, τόν λευ - κό - μαλλο ή χει -

μώ - να άς τόν διώ - ξω - με και πά - λι, κι' ό κα - θείς μας άς του ψά - λη· στό κα -

λό, στό κα - λό, στό κα - λό, γέ - ρο - Χει - μώ - να, στό κα - λό, στό κα - λό!

1

Μ' άνοιξιάτικα λουλούδια
μυρωμένα, δροσερά,
με παιγνίδια, με τραγούδια
με φωναίς και με χαρά,
τόν λευκόμαλλο χειμώνα
άς τόν διώξουμε και πάλι
κι' ό καθείς μας άς του ψάλλη:
'Στό καλό, γέρο-Χειμώνα,
'Στό καλό!

2

Τού Μαρτιού τά χειλιόνια
με τά μαυρά των φτερά
ήλθαν κ' έδωξαν τά χιόνια
και μάς φέρνουν ζωηρά
τόσα γιούλια, τόσα ρόδα,
και τής αύρας ή πνοή
ξαναφέρνει τή ζωή.
'Στό καλό, γέρο-Χειμώνα,
'Στό καλό!

3

Οί άγροί όλοι φορούνε
καταπράσινη στολή
και' στους κήπους που άνθούνε
κελαδεϊ κάθε πουλί,
Ελ' ή φύσις λουλουδίξει
και φωνάζουν τά παιδιά
με χαρούμενη καρδιά:
'Στό καλό, γέρο-Χειμώνα,
'Στό καλό!

4

Κι' όταν θά γυρίσχη πάλι,
έν και γέρος, θά χαρής,
γιατί ίσως πειό μεγάλη,
τήν 'Ελλάδα μας θά 'έρξης.
Τώρα όμως, κύρ-Χειμώνα,
σύρε, σύρε'ς τή δουλειά σου,
γιατί 'πέρας' ή σειρά σου.
'Στό καλό, γέρο-Χειμώνα,
'Στό καλό!

ΤΙ ΕΙΜΑΙ;

Τι είμαι; Δεν είνε διόλου δύσκολον νά τὸ εἰπῆς. Εἶμαι λαγός και μάλιστα ἕνας εὐμορφος λαγός.

Ὁμοιάζω πολὺ μὲ τὸν ἐξάδελφόν μου τὸ κουνέλι, ἀλλ' ἐγὼ ἔχω πειδ μεγαλύτερα, πειδ ὠραία αὐτιά.

Ἄς εἶμαι και μικρός ακόμα, ἔχω μουστάκια· ἔχω και μάτια μεγάλα που και όταν κοιμοῦμαι τὰ ἔχω ἀνοικτά· δηλαδή εἶμαι ἀνοικτοματίας.

Τὰ ὀπίσθιά μου πόδια εἶνε πολὺ μεγαλύτερα ἀπὸ τὰ ἐμπροσθινά, δι' αὐτὸ ἀντὶ νά πηδῶ ἄγιο ἄγιο, ὅπως τὸ κουνέλι, τρέχω μὲ μεγάλα πηδήματα.

Ποτὲ δὲν εἶμπορεῖ νά μὲ φθάσῃ ἕνας σκύλος, τόσο γρήγορα τρέχω. Ἀλλὰ δυστυχῶς εἶμαι ξεχασμένος, πολὺ ξεχασμένος και δὲν ἔχω περισσότερον μυαλὸ ἀπὸ μερικά παιδία.

Λησμονῶ λοιπὸν ἕξαφνα ὅτι μὲ κυνηγοῦν, στέκομαι ἐμπρὸς σὲ καμμιὰ φουντωμένη βίγανη ἢ σὲ κανένα θυμάρη, κ' ἔτσι μὲ προφθάνει ὁ σκύλος και μὲ πιάνει.

Μιά φορά μάλιστα — πρέπει νά σὰς τὸ πῶ — τόσο ἄργησα εἰς τὸν δρόμον ὥστε μ' ἐπρόφθασε και ἡ χελώνα.

Ἀλλὰ μὴ νομίζετε ἀπ' αὐτὰ ὅτι δὲν εἶνε εὐχάριστη ἡ ζωὴ τῶν λαγῶν. Τὴν νύκτα όταν φέγγῃ τὸ φεγγάρι, διασκεδάζομεν μιά χαρὰ μέσα εἰς τὰ χαμόκλαδα. Παίζομεν κάθε εἶδους παιγνίδια.

Θὰ εἶμεθα ὅμως πολὺ περισσότερον εὐχарιστημένοι, ἀν δὲν ἦσαν και κυνηγοὶ εἰς τὸν κόσμον· και ὅσον πονηροὶ και ἀν εἶμεθα, ὅσους γύρους και ἀν κάνωμεν διὰ νά

ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν φωλεάν μας, μπούμ!

Λέγουν ὅτι εἶμεθα δειλοί· δὲν λέγω τὸ ἐναντίον, ἀλλ' ἀφοῦ ὁ σκύλος ἔχει δυνατὰ δόντια και ὁ κυνηγὸς τουφέκι, κ' ἡμεῖς ἔχομεν μόνον γρήγορα πόδια, και δὲν ἔχομεν οὔτε δυνατὰ δόντια οὔτε γεμάτο τουφέκι, πρέπει νά περιμένωμεν νά μὰς φθάσουν;

Τότε θὰ μὰς ἔλεγαν παλληκάρια, ἀλλὰ και κουτούς.

25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Σὲ κάθε τῆς Πατρίδος μας μεριά
Ἡ γαλανὴ σημαία κυματίζει,
Στὴ θάλασσα και 'ς ὄλη τὴ στεριά
Ἡ θεία τῶν προγόνων Ἀσθεριά
Τὴ δόξα εἰς τὰ τέκνα τῆς χαρίζει,
Στὰ φρούρια, 'ς τὰ ὄρη, 'ς τὰ χωριά
Ὁ Ἕλληνα μὲ λαχτάρα ξεστομίζει:
« Ζήτω Ἑλλάς και ζήτω Ἀσθεριά! »

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΩΜΗΣ

Ο ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΣ

[Συνέχεια 25ε σελ. 24]

— Ἡ ὠρα τέσσαρες! εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου, τί γρήγορα περνᾷ ὁ καιρός! Ἔλα, Παυλάκη, εἶπα εἰς τὸν ἀδελφόν μου, πάρε τὸ κασκέτο σου και τὸ καλάθη σου, γιατί θὰ φύγωμεν.

Ὅταν ἐκάμαμεν τὴν προσευχὴν μας παρετήρησα ὅτι ὁ κ. Φίλιππος μ' ἐκύτταζεν, ἐνῶ ἐκρατοῦσεν εἰς τὰς χεῖράς του μίαν μικρὰν κόκκινην κορδέλαν.

— Νικόλαε Φλαμπά, εἶπεν όταν ἐπέρασεν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ θρανίον μου, νὰ ὁ σταυρὸς τῆς εὐταξίας, σοῦ ἀξίζει, παιδί μου. Σοῦ εὐχομαι πολλὰς φορές νά στολίσῃ τὸ στήθος σου... Και ὁ λαμπρὸς ἀνθρώπος μοῦ εἰδείχεν εἰς τὰ θαμβιωμένα ὀμμάτιά μου τὸν ἀσημένιον σταυρὸν μὲ τὴν μεταξίνην κόκκινην κορδέλαν, διὰ τὸν ὅποιον τὰ παιδία και ἄργότερα οἱ ἄνδρες, κάμνουν τόσας καλὰς πράξεις διὰ νά γείνουν ἀξιοὶ νά τὸν ἀποκτήσουν.

Ἡμῖν συγκινημένος τὰ εἶχα χάσει· δὲν εἰξευρα τὶ ν' ἀποκριθῶ, ἐφιθύρισα μὲ εὐχαρίστῳ και ἐνόησα τὴν καρφίτσα νὰ καρφῶνῃ τὸν σταυρὸν ἐπάνω εἰς τὸ φόρεμά μου. Ἀλλ' ὁ Παυλάκης δὲν εἶχε συγκινηθῆ διόλου, και ἐνθυμηθεὶς τί τοῦ εἶχα εἰπεῖ, ἤρωτησε τὸν κ. Φίλιππον: « Κι' ἐνὶ ἐκάθησα φρόνημα, πότε λοιπὸν θὰ ἀνοίξῃς τὸ κουτί που ἔχει τὸν χαλδᾶ; »

— Ὁ Νικόλας ἀντημεφθῆ, τοῦ εἶπε μὲ ἀγαθότητα ὁ κ. Φίλιππος, και σὺ θ' ἀνταμεφθῆς κατόπιν όταν εἶμπορέσης νά ἐνοήσης τί διαφέρει ὁ σταυρὸς τῆς τιμῆς ἀπὸ τὸν χαλδᾶν.

Γ.

Ἡ μητέρα και ἡ Σοφία, ἡ δευτέρα μου ἀδελφὴ μὰς εὐρήσαν εἰς τὸν δρόμον, διότι ἡ μητέρα ἐφοβεῖτο μήπως ὁ Παυλάκης κάμῃ ἀταξίας και ἤρχετο νά μὰς ἰδῇ. Πόσον ἐχάρη όταν εἶδε ἀπὸ μακρὰν τὸ παράσημόν μου! ἔχαμογέλασε, και ἐγὼ ἠσθάνθην μὲ υπερηφάνειαν ὅτι ἡμῖν ἀξιος τῆς ἀγάπης τῆς ἦταν μὲ ἐφίλησε τρυφερά και μοῦ εἶπε:

— Εἶσαι πολὺ καλὸ παιδί, Νικόλα μου, ἔμαθα τί ἔκαμες μὲ τὴν δεκάρα που σοῦ εἶχα δώσει, και τώρα σὲ βλέπω μὲ τὸν σταυρὸν. Ὅχι· μονάχα μίαν δεκάρα, δέκα δεκάρες, μίαν δραχμὴ ἀσημένια θὰ σοῦ δώσωμε. και αὐριον θὰ σὲ πᾶμε εἰς τοῦ νοικοῦ σου. Κῦττα ἐδῶ, ἄνδρα, ἐξηκολούθησεν ἡ μητέρα μου, ἀφοῦ ἐμβῆκεν εἰς τὴν αὐλήν μας, κῦττα, ὁ Νικόλας μας ἐπῆρε τὸν σταυρό!

Ὁ πατέρας ἐσήλωσε τὴν κεφαλὴν του και μὲ εἶδε, και καταχαρούμενος ἤνοιξε τὴν ἀγκάλην του και μοῦ εἶπε: « Ἔλα δὲ, Ἀνοικτοκαρδέ μου, νά σὲ φιλήσω, σήμερα ἀνοίξῃς και τὴν δικὴν μου καρδιά. »

ὦ! ἡμῖν εὐτυχῆς! και τόσο εὐτυχῆς ὥστε δὲν ἔφαγα τὴν σοῦπᾶν μου — και ὅμως ἦτο πολὺ καλὴ ἀλλ' ἡ χαρὰ κόπτει τὴν ὄρεξιν ὡσαν μὲ τὸ μαχαίρι. — Ἐδαίξα τὸν σταυρὸν μου εἰς τὴν μάμμην μου, ἡ ὅποια δὲν κάλο-βλέπει ἡ καυμένη, και ἀφοῦ ἔβαλε τὰ ματογυαλιά της ἐπὶ τέλος και τὸν εἶδε,

— Εἶνε ἀσημένιος 'ς τ' ἀλήθεια! εἶπε, και μ' ἐφίλησε.

Ἐτρεξα νά δεῖξω τὸν σταυρὸν μου και εἰς τὴν γρηῖαν Φωτεινὴν τὴν ὑπηρετρίαν μας, εἰς τὸν Στίβην που εἶχαμεν εἰς τὸ ἀμαζάδικόν μας· εἰς τὴν Σταυρούλαν τὴν ἀδελφὴν μου που ἦτο μὲν μόλις τεσσάρων ἐτῶν και ἐκάθητο εἰς τὴν μικρὰν τῆς καθέκλαν. Ἀπλῶσε τὸ χεράκι της διὰ νά πάρῃ τὸν σταυρὸν μου και μοῦ εἶπε: « Δός μου τὸ τὸ παιγνίδι! »

Τόσην χαρὰν εἶχα ὥστε ἔτρεχα εἰς τὴν αὐλήν ἀνάμεσα εἰς τὰς κότας, τοὺς χοίρους, τοὺς ἰνδιάνους, λέγων εἰς τοὺς φίλους αὐτοὺς οἱ ὅποιοι δὲν εἶμποροῦσαν νά μ' ἐνοήσουν:

— Κυττάξτε, κυττάξτε, ἐπῆρα τὸν σταυρὸν!

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς ἐκκλησίας, ἐξέψαμε εἰς τὸ ἀμάξι τὸν Ἐλαφροπόδη, ἀνεβήκαμεν και ἡμεῖς, και ἔπειτα ἀπὸ μισῆς ὥρας δρόμον κατεβήκαμεν εἰς τοῦ Γούση, τοῦ νοικοῦ μου.

Κ' ἐκεῖ μ' ἐφίλησαν καὶ μοῦ ἔδωκαν καὶ ἓνα σωρὸν ἀσημένια νομίσματα, (ὁ σταυρὸς ἐκεῖνος μὰ εἴφερε πέντε δραχμὰς.)

Ὁ νοννὸς μου εἶχε μίαν ἀδελφὴν, πολὺ καλὴν γυναῖκα, ἣ ὅποια ὅταν με ἐγκάλιασε καὶ μ' ἐφίλησε, ἐφώνηξε:

— Νὰ τὸ χαρῶ ἐγὼ τὸ καλληκάρι ποὺ θὰ μὰς γείνη μιά μέρα ἓνας λαμπρὸς ναύτης.

— Σώπα, Ἀγγελικὴ, τῆς εἶπεν ἡ μητέρα μου... ἀκόμη αὐτὸ μὰς ἔλειψε...

Δὲν εἰξέρω διατί ὅλην τὴν ἡμέραν ἐσυλλογιζό-

μεγαλοκρεπῆς, κατὰ τὸν ἀέρα ποὺ ἐφυσῶσε... Ναι, τώρα τὸ ἐσυλλογιζόμην, πολὺ θὰ μοῦ ἤρθεκε νὰ γείνω ναύτης. Ὁ πάππος μου, ὁ πατέρας τῆς μητέρας μου, καὶ οἱ δύο θεοὶ μου ἦσαν ναῦται καὶ εἶχαν ἰδικὸν τὸν πλοῖον τὸ ὅποιον ὠνομάζετο « Ἀνθὴ — Μαρία », τὸ ὅποιον ἐσχίζε μίαν χαρὰ τὰ κύματα. Αὐτὰ τὰ εἶχα μάθει ἀπὸ τὴν μάμμην μου, ἣ ὅποια τὸν χειμῶνα, ὅταν εἶχαμεν νυχτέρι, μὰς διηγείτο τὰς δυστυχίας τῆς. Ἀλλοίμονον! αὐτὴ ἡ ἐνθύμιος ἔκαμε τὴν μητέρα μου νὰ φωνάξῃ: « Ναύτης! ἀκόμη αὐτὸ μὰς ἔλειψε. » Ἦτο πολὺ λυπηρὰ αὐτὴ ἡ ἱστορία.

« ΚΥΤΤΑΒΕΤΕ, ΚΥΤΤΑΒΕΤΕ, ΕΠΗΡΑ ΤΩΝ ΣΤΑΥΡΩΝ! »

μην τοὺς λόγους τῆς ἀδελφῆς τοῦ νοννοῦ μου καὶ τῆς μητέρας μου. Ἔως τότε ποτὲ δὲν εἶχα συλλογισθῆ τί θὰ γείνω ὅταν μεγαλώσω εἶνε ἀλήθεια ὅτι ὅταν κανεὶς εἶνε ὀκτῶ χρόνων μόνον, ἔχει καιρὸν ἐμπρός του νὰ ἐκλέξῃ ἓν ἐπάγγελμα, καὶ ὅμως, χωρὶς νὰ τὸ εἰξέρῃ, ἡ Ἀγγελικὴ Γούση εἶπε τὴν ἀλήθειαν. Ἡ θάλασσα! αὐτὴν ἀγαποῦσα. Εἰς αὐτὴν ἔκαμα τὰ πρῶτά μου εὐχὰς ἐπάνω εἰς τὸν λεπτὸν ἄμμον ἢ κοντὰ εἰς τὸ κύμα. Ἀπὸ μικρὸ παιδί εἶχα συνειθίσει νὰ βλέπω ἐμπρός μου τὸν ἀτελείωτον ἐπέλιον ὀρίζοντα, καὶ τὴν μεγάλην θάλασσαν ἣ ὅποια ἐγένετο ἄλλοτε τρομερὰ καὶ ἄλλοτε

Καὶ ὅταν ἐπέστρεφα τὸ βράδυ μὲ τ' ἀμάξι ἀπὸ τοῦ νοννοῦ μου Γούση, μὲ τὰς πέντε δραχμὰς εἰς τὸ θυλάκιόν μου καὶ τὸν σταυρὸν εἰς τὸ στήθος μου, τὴν ἐνθυμήθην λέξιν πρὸς λέξιν αὐτὴν τὴν ἱστορίαν διότι μὰς τὴν εἶχε διηγηθῆ τόσας φορὰς ἡ μάμμη μὰς!...

Δ.

Τρία παιδιά εἶχαν ὁ πάππος μου ὁ Βινοῦς: δύο ἀγόρια καὶ ἓνα κορίτσι, τὸν Γιάννη, τὸν Νικόλαν καὶ τὴν Μαρίαν. Ὁ πλοίαρχος Βινοῦς, ἀφοῦ ὑπηρέτησεν ὡς ναύτης εἰς τὰ πολεμικὰ πλοῖα, ὅπου ἔγεινε κα-

λευστής, ἐπώλησε τὰ χωράφια, τὰ ὅποια εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, διὰ τ' ἀγοράσῃ ἐν ναυτικὸν πτήμα (κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὠνόμαζε τὸ πλοῖόν του). Δὲν ἦτο τόσοσ ἀσφαλὲς αὐτὸ, ὅσον τὰ χωράφια, ἀλλ' ἔφερε περισσότερον κέρδος καὶ ἐκτός ἀπ' αὐτὸ, τὴν ἀγαποῦσεν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τὴν θάλασσαν χωρὶς αὐτὴν δὲν εἰμποροῦσε νὰ ζῆσῃ, ὅπως καὶ τὰ φάρια τὰ ὅποια ὅταν τὰ βάλλουν εἰς τὴν ξηρὰν ἀποθνήσκουν. Ἡ πολυαγαπημένη του γυναῖκα Ἀνθὴ Βινοῦ, ἐκλαίεν ἀπὸ τὴν λύπην τῆς καθὲ φοράν ὅπου ἔφευγε, καὶ ἔκλαιεν ἀπὸ τὴν χαρὰν καθὲ φοράν

ρείας!... Ἐνῶ ὁ Ἐλαφροκίδης ἐπέστρεφε σιγὰ σιγὰ εἰς τὸ χωρίον μας τὸ ὅποιον ἐφαίνεται εἰς τὴν σκιάν, ἐγὼ στριμωγμένος εἰς τὸν τελευταῖον πάγκον ἔδλεπα ἀπὸ μακρὰ τὴν θάλασσαν νὰ σχηματίζῃ μίαν γραμμὴν ἀσπρὴν καὶ ὡσὰν ἀσημένιαν. Αὐτὰ τὰ κύματα, τὰ ὅποια ἐκείνην τὴν βραδίαν ἦσαν τόσοσ ἡσυχα καὶ τόσοσ ὠραῖα, τὰ εἶχε ταξειδεύσει τόσοσ χρόνους ὁ πάππος μου Βινοῦς... Καὶ ὅταν καὶ οἱ δύο τοῦ υἱοὶ ἔμαθαν νὰ τραβοῦν τὸ κουπί καὶ νὰ κρατοῦν τὸ τιμόνι τῆς βάρκας τοὺς ἐπῆρε μὰξί του εἰς τὸ πλοῖόν του.

« ΤΟΤΕ ἔΚΛΑΥΣΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟΝ Ἡ ΚΑΛῆ ἈΝΘῆ ».

ὅπου ἤρχετο. Εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν μελτεμιῶν, ὅταν ὁ Ὀκεανὸς ἐσῆκονε μὲ μουγκροτὰ τὰ ἀφρισμένα ὄψηλά του κύματα, ἡ Ἀνθὴ ἔκλαιεν ὡστε ἡ ζωὴ τῆς καίμενης ἐπέρασεν ὅλη εἰς τὰ δάκρυα, δι' αὐτὸ τώρα φορεῖ ματογυῶλια καὶ ἀπλὴν δὲν βλέπει καλά!. Τὸ δικάταρτον ὠραῖον καράβι, κατὰμυρα βαμμένον, μὲ ἀσπρας σειρὰς, εἶχεν εἰς τὴν πρύμνην του μέσα εἰς ἓν στεφάνι ἀπὸ τριαντάφυλλα γλυμμένα ἐπάνω εἰς ἔξολον καὶ μὲ γράμματα χρυσοῦ « Ἀνθὴ-Μαρία », τὰ δύο ἀγαπητὰ ὀνόματα τοῦ πλοίαρχου: τῆς γυναῖκος του καὶ τῆς κόρης του.

Πῶς ἐνθυμούμην καὶ τὰς μικροτέρας λεπτομε-

Τότε ἔκλαυσε περισσότερον ἀπὸ καθὲ ἄλλην φοράν ἡ καλὴ Ἀνθὴ ἅμα ἔμεινε μόνη εἰς τὴν ἀκρογαλιὰν μὲ τὴν κόρην τῆς τὴν Μαρίαν δὲν ἦτο συνειθισμένη ἀκόμη εἰς τὰ βάσανα τὰ ὅποια ὑποφέρουν αἱ γυναῖκες τῶν ναυτῶν.

Ὁ Γιάννης καὶ ὁ Νικόλας ἦσαν, καθὼς φαίνεται, πολὺ καλὰ παιδιά ὁ κ. Φίλιππος τὰ εἶχε μάθει ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν, ὀλίγην γεωγραφίαν, ὀλίγην ἀριθμητικὴν καὶ τόσην ἀστρονομίαν ὡστε νὰ διακρίνουν τὴν πούλιαν ἀπὸ τὴν Μεγάλην Ἀρκτον. Κακόμοιρα παιδιά, κακόμοιρε πλοίαρχε, καὶ πρὸ πάντων κακόμοιρα Ἀνθὴ. Μίαν ἡμέραν ὅπου ἐπερίμενε τὸ

μερα για το σαπούνι; ξέρομε για το ψωμί που τρώ-
γομεν, για το πετρέλαιον που καίνομεν, για το χαρτί
που γράφομεν, για τόσα άλλα πράγματα από: τι και
πώς γίνονται; εμμεθα τρομερά αμαθεία:

— 'Αλήθεια; είπεν η Βερενίκη.

— 'Αλλά πρέπει να τα μάθωμεν όλα αυτά τα
πράγματα, είπε μετ' ὀλιγον η Θεανώ, και θα τα
μάθωμεν, ἄς εἶνε καλά ὁ παππούς που εἶνε ζωντανή
βιβλιοθήκη.

ΦΙΛΟΣΠΕΤΗΜΟΝ

ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

'Στό πάτωμα' ἀπ' τὰ χέρια του τὴ σάκκα του πετάει,
Γιατί δὲ θέλει σήμερα στοὺ δάσκαλο νὰ πᾶη.
Κ' ἐνῶ μαθαίνουν γράμματα τὰ ἄλλα τὰ παιδάκια
Σκουντουφλισμένον γάνεται μετὴν πολλήν του κόπην.
Μὰ πάλι σὲ νὰ ντρέπεται γι' αὐτὸ τὸ κάμματό του,
Μισσοῦ τὸ δακτυλάκι του, και τρώει τὴν ποδιά του.

Τρέξε, παιδί, ἔς τὸ δάσκαλο νὰ ἰδῆς τί ἐμορφαδα,
Τί εὐωδιά τὰ γράμματα σκορποῦν κ' ἡ φρονιμάδα.
Εἰς τὸ παιδί ὅταν γυρνᾷ τὸ βράδυ ἀπ' τὸ σχολεῖό του.
Κι' ὅποιο παιδί τὴ σάκκα του δὲ θέλει στοὺ πλευρό του
Εἶνε πουλί που ἔχουνε τὰ δύο φτερά του κόψιν.
Μπορεῖ ἐκεῖνο νὰ πετᾷ, και τοῦτο νὰ προκόψῃ;

ΚΑΘΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Η ΜΗΤΡΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ

«Εἶνε βαρειά, παιδί μου, ἡ μαμά σου,
Γι' αὐτὸ σιγά σιγά ὅσω μπορεῖς!
Ἄς λείπουν ἡ πολλαῖς φωναῖς, Στοιχάσου...
Τὸ εἶπεν ὁ γιατρός ἀπὸ ἡνωρίς.»

Σωπαίνει τὸ παιδί. Μὰ ἡ μητέρα
Τὴν νύχτα στὰ οὐράνια πετᾷ.
Αὐτὸ ἔσπιξ, κ' οἱ ἄλλοι κλαῖν' περὶ πέρα.
«Εἰ τώρα νὰ φωνάζω;» ἐρωτᾷ.

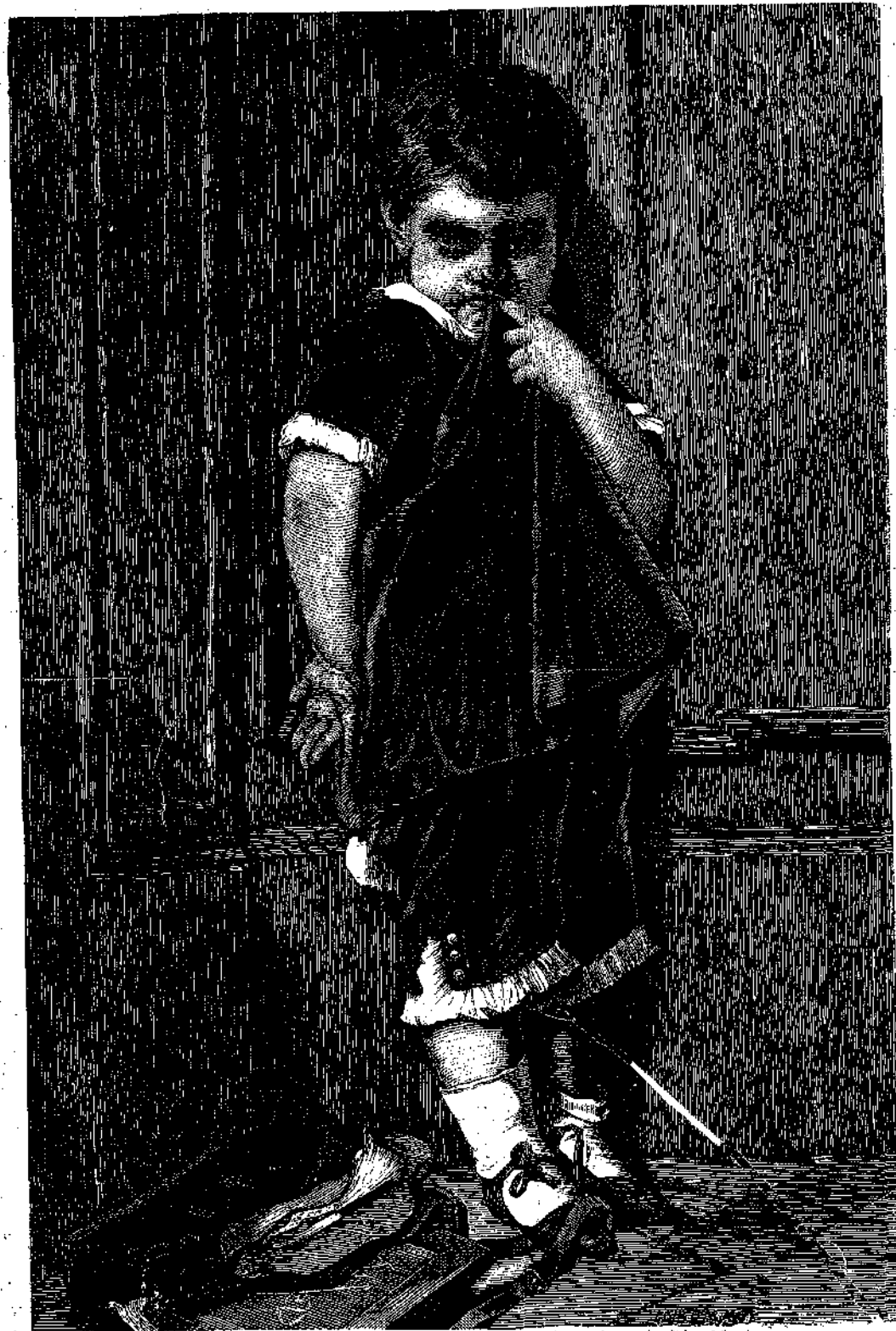
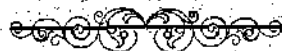
Μὲ θλίψη ὁ πατέρας του γυρίζει,
Ἐνῶ στὰ μαῦρα νύχουνο τὸ παιδί.
Κι' αὐτὸ: «Ἄ! πὺς μοῦ πᾶνε!» ψευρίζει
«Ποῦν' ἡ μητέρα;»

— « Πᾶμε νὰ σὲ ἴδῃ... »

Τὴ θαῦμα! — Ἡ καρδιά ἡ νεκρωμένη
Σὰν πῆγε τὸ παιδάκι τῆς σιμά,
Ἀρχίζει νὰ κτυπᾷ, κί ἀναστημένη
Σημῶνεται μετ' ἔγλιον ἡ μαμά! !...

(Κατὰ τὸν Ρατισβὼν.)

Μ. ΔΡΥΦΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΝ ΘΕΛΕΙ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ. Κατὰ φωτογράφημα μεγάλης εἰκόνας τοῦ κ. Ν. ΔΥΤΡΑ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΤΗΝΩΝ

Ο ΓΑΛΟΣ

Κύριε,

Ο πετεινός, ή κότα, ή χήνα σάς έγραψαν με κάποιον καιμάρι ότι είνε από την Ελλάδα, (τό εϊξεύρω αυτό, διότι εις τό κατέτσι όλο αυτά συζητούμεν, άν μάλιστα είνε αλήθεια ότι εκείνος διά τον όποιον όμιλούν φταρνίζεται, πιστεύω ότι παραπολύ θά φταρνιζοσθε, κύριε) έγω όμως δεν καταγομαι από την Ελλάδα όπως αυτοί· ούτε όμως από την Γαλλίαν μολονότι με λέγουν γάλον, ούτε από τας Ινδίας μολονότι με λέγουν ινδιάνον (θά εϊξεύρετε δε βίβαια ότι τον τόπον της καταγωγής μου τον ώνόμασαν κατ' άρχάς Ινδίας, κατά λάθος, και έπειτα Δυτικώς Ινδίας διά νά τον ξεχωρίσουν από τας Ανατολικώς Ινδίας, τας καθ' αυτό Ινδίας της Ασίας). Καταγομαι λοιπόν από ένα μεγάλο τόπον πολύ διαφορετιών από την Ελλάδα, όπου οι άνθρωποι κωνίζονται έχι· διχ την περασμένη δέξαν του Έθνους των, αλλά διά την τωρινήν, και όπου, άν δεν έχουν άρχαία διά νά εύρωσύν, εύρίσκουν όμως νέα και κάμνουν τον κόσμον νά τους θαυμάζη διά τας έφευρέσεις και τας ανακαλύψεις των· ένοήσατε πλέον ότι έννοώ την Αμερικην, την πατρίδα του Φραγκλίνου, του έφευρετού του αλεξικεραύνου, του Φούλτωνος, του έφευρετού του ατμοπλοίου, του Έδισώνος, του έφευρετού... τί νά πρωτοειπώ; του ήλεκτρικού λύχνου κτλ. κτλ.

Οί πρόγονοί μου λοιπόν ήσαν από τον Νέον Κόσμον, (μολονότι μου φαίνεται ότι και αυτός είνε παλαιός όπως και ό άλλος, διότι εγενε με τό ίδιον Γενήθητώ του Θεού και εις τας ίδιās έπτά ήμέρας της Δημιουργίας) μόλις εις τά 1500 μ. Χ. έφεραν εις την Ευρώπην κάτι όλίγους από ήμάς, αλλά δεν εϊξευραν τί νά μάς κάμουν· επί τέλους όμως ένόησαν τί νόστιμη τροφή εύρίσκειτο κάτω από τα πτερά μας· χάριν δε της ιστορίας σάς λέγω ότι το πρώτον τραπέζι εις την Ευρώπην εις τό όποιον έφαγαν γάλον ήτο τό τραπέζι του Καρόλου Θ', βασιλέως της Γαλλίας εις τά 1570· από τότε ήρξισεν ή μεγάλη υπόληψις, την όποιαν έχουν δι' ήμάς, έχι όμως όσον εϊμεθα ζωντανοί, άλλ' αφού αποθάναμεν, όπως και διά τούς περισσότερους μεγάλους ανθρώπους· από τότε μάς έβαλαν και ήμάς εις την τάξιν εκείνων των πραγμάτων τά όποια εις την γήν, εις την θάλασσαν, εις τον άέρα, μεγαλώνουν διά τούς όδόντας του ανθρώπου, και τή μόν χορταρικά βγάζουν φύλλα, τά δε πουλιά βγάζουν πτερά, τά ψάρια πτερύγια ή λέπια και έχουν ως προορισμόν των όλα

νά καταντήσουν εις την τρομεράν εκείνην άβυσσον, ή όποία λέγεται στομάχος του ανθρώπου.

Επειδή με βλέπετε συχνά έσκόπευα νά μη σάς στείλω την εικόνα μου, άλλ' αφού έμαθα ότι σείν οι άνθρωποι συνειθίζετε νά έχετε φωτογραφίας ίσα ίσα εκείνων τούς όποιους συχνότερα βλέπετε, σάς την στέλλω.

Η κεφαλή μου, όπως εϊξεύρετε, είνε σκεπάσμενη με έν δέρμα κόκκινον, τας κυρβάσεις αι όποια φθάνουν έως εις τό ράμφος μου. Εις τό στήθος μου κρέμαται μία φούντα από πτερά ώσαν αλογόγαιγες. Έδώ εις την εικόνα μου είμαι συμμαζεμένός, αλλά κάποτε ρίπτω πρὸς τά όπλα τό κεφάλι μου, ανοίγω ώσαν τροχόν τά πτερά της ούρας μου και αφήνω νά σύρονται χάμου τά άκρα των μισοανοιγμένων πτερύγων μου τότε φουντωτός και καμαρωτός τραγουτώ άργοπατώντας διά νά με θαυμάζουν όλοι· όταν είμαι πολύ εύχαριστημένος και χαρούμενος, επειδή δεν εϊξεύρω νά γελῶ και νά κάμνω χά! χά! χά! κάμνω πούφ! πούφ! πούφ! και κατόπιν τεντώνω τρεμουλιαστά τά πτερά μου. Αλλά μόλις άκούσω θόρυβον, ή σφύριγμα, διπλόνο άμέσως τά στολίδια μου, τά βγάζω εις την θέσιν των, τεντώνω τον καιμόν μου και βγάζω ένα γκλόι γκλόι τό όποιον θαρρείτε ότι βγαίνει από τό βάθος του στομάχου μου.

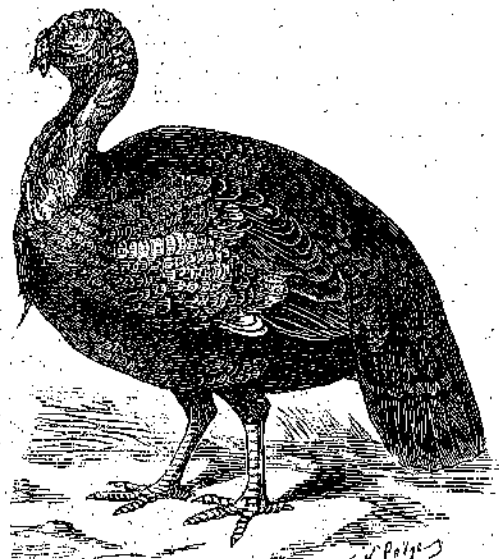
Εκείνο τό κόκκινον μου κρέας, αι κυρβάσεις, γίνεται κάποτε κοκκινώτερον, από τί νομίζετε; από τον θυμόν, διότι δυστυχώς είμαι θυμώδης· και θυμόν με τό τίποτε· άμα μου είποιν δύο λόγια με καλόν τρόπον ανάσπιν· αλλά πρό πάντων θυμόν έν μου δείξουν έν πράγμα πολύ κόκκινον διατί; από φθόνον μήπως τάχα είνε κοκκινώτερον από την κουκόλλαν μου; ή διότι με βλάπτει εις τά μάτια τό κόκκινον χρώμα; Δι' έμέ είνε αίνιγμα, και ειπέ το εις τούς συνδρομητάς της « Διακλάσεις » ίσως τό λύσουν αυτοί.

Εγώ, κύριε, κλωσάω δύο φορές τον χρόνον από τ' αύγά μου, τά όποια είνε άσπρα με κοκκινωτά σημάδια άνακατωμένα με κίτρινα, εις 40 ήμέρας βγάζω κάτι γαλόπουλα μικρούτσικα, κουτρούλικά, δίχως πτερά τά καιμένα, τά όποια όταν τρέχουν τριγύρω μου φαίνονται σαν ζωντανά υποκοριστικά του σώματός μου. Τι ντε ρεκαίτεσ που είνε! άμα βρα-

χούν, άμα κρούσουν όλίγον, σφαλούν τά ματάκια των και ξεφυχούν δι' αυτό τά προφυλάττω, τά περιποιούμαι, τά ζεσταίνω διότι τ' αγαπῶ, τ' αγαπῶ με διη την αγάπην μιας μητέρας και, όταν γείνη ανάγκη, τά υπερασπίζω με κίνδυνον της ζωής μου.

Επειδή ή γενεά μου έχει περισσότερον από έκάτον χρόνους εις την Ελλάδα και απεκτήσαμεν και ήμεεις όλα τά ιδιώματά σας, διά τουτο πιστεύω ότι θά μου επιτρέψετε νά όμιλήσω κ' έγω όλίγον διά τούς πρόγονους μου.

Οί πρόγονοί μου ζούν απόμη εις άγρίαν κατάστασιν εις τά δάση των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικης· κάμνουν την φυλεάν των χάμου με ξηρά φύλλα, εις μίαν τρύπαν, ανάμεσα εις βάρους· μολονότι δε, όπως όλα τά αλεκτοροειδή, έχουν βαρεία τά πτερά των έν τούτοις κάμνουν μακρινά ταξείδια. Τόσον δε αγαπούν τά παιδιά των ώστε τά υπεραπίζονται με γενναϊότητα έναντιον και αυτών των άγρίων θηρίων και των άρπακτικῶν όρνέων. Είπα παιδιά και ένθυμήθηκα κάτι τι τό όποιον θά σάς φανή άπίστευτον· αλλά άν δεν πιστεύετε έμέ, δεν είμπορείτε παρά νά πιστεύετε τούς περιηγητάς που τό βεβαιούουν. Είπα ότι τά παιδιά μας γενώνται δίχως πτερά· τό ίδιον και των άγρίων ινδιάνων· όταν λοιπόν βραχούν και κινδυνεύουν ν' αποθάνουν

C. H. P. 1884

από πουύτα, ή μητέρα των τοίς δίδει και καταπίουν βλακατάρια μερικῶν φυτών που μοσχοβολούν και μ' εκείνα τά ζεσταίνουν και τά ιατρούουν. Εφαντάζεσθε ποτέ, κύριε, ότι οι ινδιάνοι δίδουν χάπια εις τούς αρρώστους των; Άς τό μάθουν οι ιατροί σας!... Είναι πολύ έξυπνα πτηνά οι άγριοι γάλοι. Επειδή πρέπει μόνοι των νά φροντίζουν διά την τροφή των, διά την κατοικίαν των, διά την υπεράσπισίν των, θέτουν εις ενεργείαν όλην των την προσοχήν, όλην των την έξυπνάδα· ένῶ ήμεεις οι ήμεροι που δεν φροντίζομεν διά τίποτε, που εύρίσκομεν όλα έτοιμα, άφίνομεν τον νούν μας νά κοιμάται και 'ς τά ύστερα νά ξεκουταίη.

Διά τουτο σάς παρακαλώ νά μη με κατηγορήσετε άν ή επιστολή μου δεν είνε έξυπνος· και πώς θ' απαιτήσετε έξυπνάδα από έν έν, τό όποιον σείς οι άνθρωποι θέλετε νά έχη σώμα μόνον καλόν και δεν σάς μέλη άν έχη ή δεν έχη άόλου κεφαλήν;

Ο φίλος σας Κοκκινόχάρχαλος.

Υ. Γ. Χθές είδα ένα κακόν όνειρον· μήπως μου είνε γραμμέρον νά έκπληρώσω σήμερα τον προορισμόν μου μέσα εις κανένα φούνον;

Ο ίδιος Κοκκινόχάρχαλος.

Ότι πιστόν αντίγραφον

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ (Αίμιλος Βίμαρμένος)

Η ΠΟΝΗΡΑ ΑΛΩΠΟΥ

Μία άλωπου ήθελε νά έμβη μέσα εις ένα κοτέτσι, του όποιου τό πλέον σκουδαίον πρόσωπον ήτο εις πετεινός, υπερήφανος και με άριστοκρατικούς τρόπους· δι' αυτό ή άλωπου έδαλε τά δυνατά της νά κάμη γνωριμίαν με αυτόν.

Μίαν ήμέραν όπου συνωμιλοῦσαν οι δύο των με έν πουλάκι τό όποιον έπροστάτευεν ο Καλόφρονος (έτσι ώνομάζετο ο πετεινός) ο λόγος ήλθε διά τά ελαττώματα:

— Είμαι βέβαιος ότι κ' έγω έχω, ειπέ, και ήθελα

νά μου τά ειπή κάποιος. Έλα, Κοτόπουλό μου, πές μου τα σό!

Τό Κουτόπουλο έχάρη διότι του έπαρουσιάσθη τέτοια εύκαίρια νά δείξη ότι είνε πολύ ειλικρινής φίλος.

— Ναι, ναι, κύριε, παρετήρησα ότι έχετε πολλά ελαττώματα.

— Αλήθεια! ειπέ με ψυχρότητα ο πετεινός· Και ποία είνε αυτά τά ελαττώματα, παρακαλώ;

— Νά, είσθε πολύ υπερήφανος και έγωιστής και αγαπάτε τας φιλονεικίας.

— "Α! Έτσι; είπα με θυμόν ὁ πετεινός.

— Καί μεταχειρίζεσθε πολύ ἄσχημα τὰ παιδιά σας.

— Σιώπα! ἐφώνησε ἔξω φρεγῶν ἀπὸ τὸν θυμόν του ὁ πετεινός. Ἐγὼ τίποτα ἀπ' αὐτὰ πού με κατηγορεῖς δὲν ἔχω. Εἶσαι αὐθάδης, ἀχάριστος, ἄθλιος.

Καί ὤρμησεν ἐπάνω εἰς τὸ ταλαίπωρον Κοτόπουλον, τὸ ὁποῖον ἔφυγε μισαποθαμμένο ἀπὸ τὸν φόβον καὶ ἀπὸ τὰς πληγὰς τὰς ὁποίας ἔλαβε.

— Ἀποῶ, εἶπεν ἡ ἄλωποι, πῶς ἓνα τέτοιον πρόστιχον ἔν ἐτόλμησε νὰ σᾶς προσβάλῃ. Καί ἔπειτα δὲν εἶνε αὐτὰ τὰ ἐλαττώματά σας.

— Ἀλλὰ ποῖα;

— Ἐγὼ τούναντιόν εὐρίσκω ὅτι εἶσθε πολὺ πε-

αὐτὸ τὸ Κοτόπουλον. Αὐτὸ δὲν ἦτο ἱκανὸν νὰ ἐνοήσῃ τὴν εὐφύλιαν σας, καὶ με τὴν ἀχαριστίαν του ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ἦτο διόλου ἄξιον τῆς τιμῆς πού τοῦ ἐκάμετε νὰ τὸ προσταθεῖτε.

— Τὸ ξεῖρω, εἶπεν ὁ πετεινός, ὅτι εἶμαι πολὺ καλῆς, ἀλλὰ τί νὰ γείνη;

— Καί τί ὑπομονητικῶς πού ἐφανήκατε! Μόνον ἀφοῦ σᾶς εἶπε τὰς μεγαλειτέρας προσβολὰς ἀπεφασίσατε νὰ τὸ μεταχειρισθῆτε ὅπως τοῦ ἤξιζε. Εἶσθε μεγαλόφυχος.

Με τοιαύτας ὁμιλίαις ἡ Ἄλωποι ἐκολάκισε τὸν Καλόφωνον, αὐτὸς δὲ τὸσον εὐχαριστημένος ἦτο ὥστε δὲν εἰμποροῦτε πλέον νὰ κάμῃ χωρὶς αὐτήν.

« ΚΑΙ ΠΟΙΑ ΕἶΝΕ ΑὐΤΑ ΤΑ ΕΛΑΤΤΩΜΑΤΑ, ΠΑΡΑΚΑΛΩ; »

(Σελ. 43.)

ριποιητικῶς. Καί ὑπερήφανος πού εἶσθε ὀλίγον, δὲν βλέπτε. Ὁ καθεὶς ξεύρει ὅτι τοὺς προγόνους σας τοὺς ἀναφέρει ἡ ἱστορία ἓνας ἀπὸ τοὺς ἰδιούς σας εἰδοποίησεν ἓνα αὐτοκράτορα ρωμαίων ὅτι θὰ νικηθῆ ἀπὸ ἓνα λαὸν ἐχθρὸν του ὁ ὁποῖος ἴσα ἴσα εἶχε τὸν πετεινὸν ὡς ἔμβλημα.

— Θαυμάζω τὴν πολυμάθειάν σας, εἶπε κατευχαριστημένος ὁ πετεινός. Ἐγὼ δὲν εἰξεύρω τόσα διὰ τὸν ἑαυτόν μου ὅσα σεῖς. Τὸ μόνον πού εἰξεύρω εἶνε ὅτι εἶμαι ἀπὸ καλὴν οἰκογένειαν. Ἐξακολουθεῖτε, παρακαλῶ.

— Δὲν ἐννοῶ λοιπόν, ἐπανέλαβεν ἡ Ἄλωποι πῶς σεῖς πού ἔχετε τὸσον εὐγενεῖς τρόπους, τὸσον μεγάλο μυαλό, καταδεχθήκατε νὰ συναναστρέφεσθε με

Ἄλλ' ἡ πονηρὰ Ἄλωποι δὲν κατάρθρωσεν ἀκόμη τὸν σκοπὸν τῆς, νὰ ἔμβῃ δηλαδὴ μέσα εἰς τὸ κοτέτσι. Ὅλαι αὐταὶ αἱ συνομιλίαι ἐγίνοντο εἰς τὴν θύραν τοῦ κοτετσοῦ ὁ Καλόφωνος, ἐνῶ ἤκουε τὰς κολακείας τῆς Ἄλωποις, ἐπρόσχε τοὺς ὑπάρχουσας αὐτῷ ὥστε ἡ Ἄλωποι με κανένα τρόπον δὲν κατάρθωσε νὰ ἐμῆ μέσα.

Μίαν ἡμέραν ἐπὶ τέλος τῆς ἦλθε μία λαμπρὰ ἰδέα.

— Ἐνα πρᾶγμα, εἶπεν εἰς τὸν πετεινόν, με κάμνει ν' ἀποῶ. Πῶς δηλαδὴ ἓνα ἔξυπνον ἂν ὤσιν ἐσᾶς, καταδέχεται νὰ εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνθρώπου; ἐγὼ εἶμαι πτωχὸν ζῶν, τὸ ὁποῖον ζῶ ταπεινὰ διότι δὲν ἔχω τὸσον μεγάλους προγόνους, καὶ οὐτε δι' αὐτούς οὔτε δι' ἐμὲ ὠμίλησέ ποτε ἡ ἱστορία.

Ἐγὼ οὔτε τὴν εὐφύλιαν σου ἔχω, οὔτε τὴν παλληκαριάν σου, οὔτε τὴν ὑπερηφάνειάν σου· καὶ ὅμως δὲν ἔχω κανένα νὰ μ' ἐξουσιάσῃ, κανεὶς δὲν μ' ἔχει πικράδα του, εἶμαι ἐλεύθερος, ἐνῶ σὺ καὶ οἱ ἰδικοί σας εἶσθε ὑποχρεωμένοι νὰ περιμένετε νὰ σᾶς θρέψουν οἱ κυριοὶ σας.

Ὁ πετεινός δυσχεροῦσθη διὰ τοὺς τελευταίους λόγους τῆς Ἄλωποις, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε.

— Μοῦ ἦλθεν ὅμως, κύριε Καλόφωνε, μία ἰδέα, εἶπε μετ' ὀλίγον εἰς τὸ δάσος, ὀλίγον μακριὰ ἀπ' ἐδῶ, εἰξεύρω ἓν ὠραιότατον μέρος ὅπου εἰμπορεῖ ν' ἀποκαταστηθῆ καὶ νὰ ζήσῃ λαμπρὰ μία ἀποικία. Ἄν ὑπάγετε, θὰ ἀποδείξετε εἰς τὸν κόσμον ὅτι τὸ

— Θὰ σκεφθῶ διὰ τὴν ἰδέαν σου, ἀπεκρίθη. Λέγεις λοιπόν ὅτι εἰξεύρεις ἓν μέρος ὅμοιον με αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοῦ περιέγραψες καὶ ὅτι εἰμποροῦσας νὰ μᾶς ὑπάγῃς εἰς αὐτό;

— Βέβαια, ἐλαμπρότατε.

Ὁ πετεινός ἐμβῆκεν εἰς τὸν ὀρνιθῶνα, συνεκάλεσε τὸ συμβούλιόν του, τὸ ὁποῖον ἀπέτελειτο ἀπὸ ἔξ γραιίας κότας, καὶ ἀνεκοίνωσεν εἰς αὐτάς τὴν πρότασιν τῆς Ἄλωποις.

Τρεῖς ἀπὸ τοὺς συμβούλους αὐτούς ἐπῆγαν μετὰ τὴν γνώμην τοῦ πετεινοῦ· ἀλλὰ τρεῖς ἄλλοι ἀντεστάθησαν. — Εἰμποροῦμεν νὰ ἐμπιστευθῶμεν εἰς αὐτὸν τὸν φίλον, ἔλεγαν, εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο θὰ

« ΚΑΙ ὌΡΜΗΣΕΝ ΕΠΑΝΘ ΕἰΣ ΤΟ ΚΟΤΟΠΟΥΛΟΝ »

(Σελ. 44.)

περιωτὸν γένος διὰ νὰ εὐτυχήσῃ δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ εἶνε εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνθρώπου. Σεῖς πού ἔχετε τέτοιαν καταγωγὴν, τόσην γενναϊότητα, τόσα προτερήματα εἰμπορεῖτε νὰ κυβερνήσετε μόνος σας πολὺ καλλίτερα τὸ κράτος σας χωρὶς τὴν προστασίαν τοῦ ἀνθρώπου. Ἄν δὲ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ὑπηκόους σας, οἱ ἰνδιάνοι, παραδείγματός χάριν, ἢ αἱ χῆνες, ἢ καὶ αἱ πάπαι ἀκόμη θέλουν νὰ ζοῦν ἀνεξάρτητοι, θὰ τοὺς δώσετε νὰ καταλάβουν πόσα ἀπιδία βάζει ὁ σάκκος. Δι' αὐτὸ ἡ φύσις σᾶς ἔδωκε τὸσον τρομερὰ ἔπλα' σᾶς ἔδωκε δυνατόν βάμφορ καὶ πληκτρον ὡσάν σπειροῦν ἀπὸ γάλυβα. Τότε θὰ ἔχετε βασιλεῖον λαμπρὸν καὶ θὰ βασιλεύετε μόνος σας.

Τὸ σχέδιον τοῦτο ἤρρεσε πολλὸ εἰς τὸν κ. Καλόφωνον.

ἔχωμεν ὅπως εἰς τὸ κοτέτσι σιτᾶρι καὶ ἀραβοσίτε, τὰ ὁποῖα μᾶς ῥίπτουν πολλὰς φορές τὴν ἡμέραν; θὰ εὐροῦμεν ἐκεῖ κόρσις φιμιού, φλοῦδες δαυκιῶν, περισεύματα τοῦ μαγειρείου, τόσα ἄλλα πράγματα; Εἰς τὴν γειτονία θὰ εἶνε ἀράγε σταῦλος με ἄλογα καὶ νὰ πηγαίνωμεν νὰ τρώγωμεν φιλικὰ ἀπὸ τὸ φαγεῖ των; Προπάντων θὰ εὐροῦμεν καμμίαν κοπριάν ἢ ὁποία κρατεῖ ζεστὰ τὰ πόδια τὸν χειμῶνα καὶ δίδει τὸσον εὐμορφα σιωλήμια καὶ ἄλλα ὀρεκτικά;

Αἱ παρατηρήσεις αὐταὶ ἔβαλαν εἰς σκέψιν τὸν πετεινόν, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἡ ἰδέα ὅτι θὰ γείνη βασιλεὺς τὸν ἔκαμε νὰ λησμονήσῃ κάθε σκέψιν. Ἄλλ' ἐκτὸς τούτου ἡ πρότασις τῆς Ἄλωποις εἶχε γίνε γνωστὴ μέσα εἰς τὸ κοτέτσι, ἢ ἀγάπη τῆς ἐλευθε-

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

33. Έλλιπασύμφωνον. Ο'ο'ι' — ε'ά'ε'αι — η' — ά'ε' η' — ε' — η' — ε' — ά' — ά' ο' — η' η' — η' η' ; — η' ι' ά' ε' — ε' — η' — ά' ι' α'

Έστάλη υπό της Γραίας Δούρας.

34. Φωνηεντούλιπον. Πρ'τ'μ'ε'ρ'ν' — ν' — ν' — μ'ν' — τ'ς — μ'ν'ς — π'ρ'ν' — σ'ν'ν'στρ'φ'τ' — μ' — φ'λ'λ'ς — νθρ' π'ς.

Έστάλη υπό του Πικερύσκουρου.

35. Συλλαβόγραφος.

Τò πρώτον μέρος μου πηδᾷ, τò άλλο εἶνε λείον. Χωρίς ἐμέ δὲν εἰμπορεῖ νὰ ταξειδεύσῃ πλοῖον.

Έστάλη υπό του Τράκιλλικου.

36. Συλλαβόγραφος. Τò πρώτον μου εἶνε γράμμα, τò δεύτερον μου μέρος τού προσώπου, τò σύνολόν μου ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου.

Έστάλη υπό Καρατίου Η. Κουρτίου.

37. Συλλαβόγραφος. Τò πρώτον μου εἶνε γράμμα, τò δεύτερον μου ἀντωνυμία, τò σύνολόν μου εἶνε νῆσος.

Έστάλη υπό του Σχαινοδέου.

38. Αεζίγραφος. Μὲ κεφαλὴν καὶ μὲ οὐρὰν εἶμαι ἦρωσ τού Τρωϊκοῦ πολέμου, ἄνευ αὐτῶν εὐρίσκομαι εἰς τούς κήπους.

Έστάλη υπό Κ. Α. Οικονόμου.

39. Αεζίγραφος. Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς εἶμαι πόλις τῆς Μακεδονίας, ἂν τὴν κεφαλὴν μου κόψῃς καὶ τὸν τόνον μεταθέσῃς εἶμαι ἀπαραιτήτων εἰς τὰς λέμβους.

Έστάλη υπό Βλαυ. Δ. Ζαφίρου.

40. Ἀκροστιχίς. Τὰ ἀρχικά γράμματα τῶν ζητούμενων ἔξ λέξεων ἀποτελοῦσι τò ὄνομα μεγάλου ποιητοῦ :

- 1. Βασίλισσα ῥώσα. 2. Κερπός. 3. Χώρα κατὰ τò ἥμισυ ὑπόβουλος καὶ κατὰ τò ἥμισυ ἐλευθερία. 4. Καρὰκτηριστικὸν τού γῆρατος. 5. Τετράποδον. 6. Ἠγεμονία τῆς Τουρκίας.

Έστάλη υπό του Σπυρίδου.

41. Μεταγραμματισμοί.

Ἐπάνω ἀπὸ τὰ νέφη εἶν' ἡ ἴδική μου χώρα, τῶν ποιητῶν τὰ χεῖλη μὲ φάλλον κάθε ὥρα. Τò πρώτον μου φωτῆεν στο τέλος ἂν κολήσῃς, Γυναικία δίχως τέκνα ἔμπρός σου θ' ἀπαντήσῃς.

Έστάλη υπό του Πολυγέρου.

42. Ἀναγραμματισμοί.

Ὅπου κ' ἂν πᾶς μὲ βλέπεις παντοῦ θά μ' ἀπαντήσῃς. Μὲ φεύγεις σὸν φωνάξω, πλὴν μετ' ἐμοῦ θά ζήσης. Ἐάν τò πρώτον γράμμα στο τέλος μου τὰ βάλῃς, Ἐπὸν Ὀλυμπον θά μ' εὕρῃς θεῶν — μὴν ἀμφιβάλλῃς.

Έστάλη υπό του Κοροράου.

43. Κυβόλεξαν.

- 1. Εἶμαι παιδί τῆς θάλασσης, πλὴν ἄστατο πολύ. 2. Εἶμαι κ' ἐγὼ στὴ θάλασσα, ἀλλὰ καὶ στὴν ἐρηά. 3. Γιὰ μὲνα λένε ἀδειανὴ πῶς ἔχω κεφαλή. 4. Κ' ἐγὼ εἶμαι κατάμαυρος μὲ μάτια φλογερά.

Έστάλη υπό του Ἀρακίου.

44. Τρίγωνον.

- 1. Οἱ ἐχθροὶ μου μὲ φοβοῦνται καὶ μὲ χαίρονται οἱ φίλοι. 2. Ἐγὼ πάλιν εἶμαι μέρος εἰς δόξαλκρον τὸν χρόνον. 3. Καὶ ἐμένα θά μ' ἀψύσῃς ὅταν σπείγουν φίλων χεῖλη. 4. Στὸ ἀλφάβητον ἐγώμαι, δίχως πνεῦμα, δίχως τόνον.

Έστάλη υπό του Ἐρδρου Φιτσικού.

45. Σταυρός. Μὲ τὰ γράμματα Α, Α, Η, Η, Ρ, Σ, σχημάτισον ἐν εἶδει σταυροῦ τὰ ὀνόματα δύο θεῶν μὲ κοινὸν γράμμα τὸ δεύτερον.

Έστάλη υπό της Ἑλληνικῆς Σχολῆς.

46. Πρόβλημα. Ὁ θεὸς μου μού ἤγορασεν μίαν ὄρατιον ἐργασίην. Ὁ ἀριθμὸς τῶν δραχμῶν τὰς ὁποίας ἐπλήρωσεν εἶνε τὸσον μεγαλύτερος τού ἀριθμοῦ 24, ὅσον μεγαλύτερον εἶνε τὸ τετραπλάσιον αὐτῶν ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν 120. — Πόσας δραχμὰς ἐπλήρωσε ;

Έστάλη υπό της Τεσσάρης Γελαστής.

47. Λογοπαίγνιον. Ποῖα λέξις γράφεται μὲ Α, Ν ;

Έστάλη υπό του Τεταρου του Παλιού.

48. Λογοπαίγνιον. Ποῖος θεὸς τῆς μυθολογίας κρέμαται ἐπὶ τού τοίχου ;

Έστάλη υπό του Νελεως Ἀετού.

Διὰ τούς μαθηδόνοντας τὴν γαλλικὴν.

49. Logogriphe.

Avec six pieds, je sers à construire un palais Chef ôté, je ne sers qu'à bâtir un chafet.

50. Facétie.

A qui sont les calendriers ? — les maisons ? — les omelettes ? — les oiseaux ?

ΛΥΣΕΙΣ

- 13. Ὅστις δὲν ἐργάζεται δὲν κρεπτεῖ οὔτε νὰ τρώῃ. — 14. Μοσχάριον (Μόσχα, Ρίον). — 15. Πηλίκος (Π, λυκος). — 16. Πάσσαλος (Πᾶς, σάλος). — 17. Καθηγητής (Κ, Θ, Γῆ, τῆς). — 18. Κεφαλήνια (Κεφαλή, Ν, Α). — 19. Ἄρμα, ἔρμα. — 20. Ἴστρος, ἰσός. — 21. Κορμός, ὄρμος. — 22. Διατριβία. — 23. Ὁ ἀριθμὸς 88 (22 + 11 = 33).

- 25. 1. Μικρός. — 2. Γνωστικός. — 3. Σκληρός. — 4. (Δὲν ἔχει ἀντίθετον). — 5. Ἀσχρημος. — 6. Εὐφυής. — 7, 8 καὶ 9 (δὲν ἔχουν ἀντίθετον). — 26. Αἱ Ὀσμυροῦλαι. — 27. Διότι ἡ μνηστὴρ (ἢ μόνη, καθὼς ὁ ἀρτοποιὸς ζυμᾷτες). — 28. Τὰ ἐντὸς τού δωματίου εὐρισκόμενα. — 29. Μὴ ἀμείλει τρώγειν οὔτε πίνειν. — 30. Ἄλογος ὁ τῶν χρησίων ἀμείλων καὶ ἀσχολούμενος εἰς ἄχρηστα. — 31. Sa-pin. — 32. L'île de Crète.

ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΟΣ ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ

Ἀθηναίους Κλεώνη, Θυλὴ καὶ Στέφανος Γ. 9 καὶ 11. — Ἀναξίς, 8. — Ἀρροδίτη, 9. — Βασίλειδου Ἰωάννα Ε. 3. — Βασιλειδίδου Περσιτέρη 2. — Βλάσσα Ἀργίτις Ε. 4. — Βουρμάου Κ. Γ. 9. — Βοσσοπούλια, 11. — Γεῖα Αβ. 10. — Γαβόλος ὁ Κέρτις, 9. — Γράμμη Καντία, 8. — Δαμρ' Ἰωάννα καὶ Ἰσχυλότης, 8. — Ἐλοφά Ἀκατος 2 καὶ 10. — Ἐσπερατοῦ Γ. 8. — Ἐυδῆς Ἄνιος, 8. — Ἐρακλῆς ὁ Δουδακίθος 8 καὶ 10. — Φραῖς τῆς Ἑλληνικῆς Ἑκκλῆσις πύτος, 7. — Καρκαδὴ Ἰωάννα, 11. — Κορυθαλλός, 14. — Κουβαλὴ Ἐυδοκία Ν. 1. — Κουρτίου Καρατίου Η. 7. — Κύρις, 10. — Ἀλέξανδρος Πάσις 1. 5. καὶ 10. — Λουκία δι' Ἀλεξάνδρου 4 καὶ 9. — Μίλας Ἀνδρῶ 6 καὶ 8. — Μισαλῆς Ἰακώβου 4 καὶ 9. — Μὴ με λησμονεῖ 1. 2. — Μικροῦλα Τρακαλιὰ, 12. — Μιχλὸν Ράφα, 1. — Μιχαὴλ Σπυρίδου, 8. — Μυρμηδῶν, 8. — Νυϊδῆταις 2 καὶ 10. — Πανδρόφους Ἀθηνά, 10. — Πάσσαρος Ἀλεξάνδρα, 14. — Πετροπούλις Ἀλέκος, 10. — Ποιητὴς Ἀλεκοῦ, 1. — Πρωτοκτεῖρας Μέλισσα 2 καὶ 10. — Πυργαλιῶν, 7. — Σακίγιε τῆς Θεολίας, 6. — Σολομῆς 5 καὶ 6. — Σπυρίδου Σπυρίδου Ἐ. 5. — Σπύκιος ὁ Ἐρμυδῶν 11 καὶ 12. — Σπυρίδου Α. Ο. 16. — Σπυρίδου Πανουργιῆταις, 4. — Σπυρίδου Νικόλαος 11. — Σπυρίδου 1. 8. καὶ 9. — Σχηνοθέτης 7 καὶ 6. — Τρανιζαῖτη 1 καὶ 5. — Τεσσατὴ Γελαστή, 10. — Τετρος τού Παλιού 2 καὶ 10. — Φαίητος Τριγῶν 1 καὶ 8. — Φαῖξ Νικόλαος Σ. 5. [Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν τὰ ἀρξένετα μετὰ τὴν 28 Μαρτίου 02 δημοσιεύσων εἰς τὴν ἐκδοτικὴν φύλιν.]